

בש"פ 6060/18 - חוסאם עבדאלקאדר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6060/18

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

העורר:

חוסאם עבדאלקאדר

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
במ"ת 21938-07-18 שניתנה ביום 16.8.2018 על ידי
כבוד השופט א' רובין

תאריך הישיבה:

י' באלול התשע"ח (21.8.2018)

בשם העורר:

עו"ד אמיר נבון; עו"ד עדי נחום

בשם המשיבה:

עו"ד איתמר גלבפיש; עו"ד שרית חתוקה

החלטה

1. מונח לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (מ"ת 21938-07-18, כב' השופט א' רובין), לפיה נעצר העורר עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו. טענתו העיקרית של הסנגור היא כי נכון להורות על שחרור העורר

עמוד 1

לחלופת מעצר הולמת, או לחילופין למעצר באיזוק אלקטרוני.

2. כתב האישום הוגש נגד העורר ושני נאשמים נוספים, והוא כולל שני אישומים. האישום הראשון עוסק בנאשם אחר, ואינו רלוונטי לענייננו. האישום השני עניינו סחר בנשק מסוג M16. בפועל, הקונה הפוטנציאלי היה סוכן.

שירות המבחן המליץ על שחרור העורר למעצר בית בתנאים מלאים. לדעת עורך התסקיר, רמת הסיכון הנשקפת מהעורר היא נמוכה-בינונית, והערבים שהוצעו ראויים. חלקו של העורר, כך נקבע על ידי בית המשפט המחוזי, נמוך מחלקם של המעורבים האחרים, והוא נעדר הרשעות קודמות.

על אף האמור, אינני סבור כי יש מקום להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי. כפי שציין בית משפט קמא, העורר היה פעיל בעסקה. הוא הציג את הנשק לסוכן המשטרתי, קידם את המכירה, הדגים כיצד הוא יורה ואף ניסה לתקן את הנשק כשהתברר שיש בו תקלה. יוצא שחלקו במכירת הנשק אינו עקיף אלא ישיר. לכן, על אף הנקודות לחיוב שצוינו על ידי הסנגור, האינטרס הציבורי מחייב זהירות טרם ישוחרר ממעצר מעורב באופן ישיר במכירת נשק מסוג M16. התנהגות לכאורה זו מלמדת על נכונות, אף אם בדרך עקיפה, לשלב ידיים עם גורמים שכתוצאה מכך שהנשק יגיע לידיהם הם עשויים לפגוע בצורה ממשית בציבור. אין הדבר אומר שיש להורות על מעצרו של כל נאשם שהוכח לכאורה כי הוא היה מעורב בעבירות נשק, אלא שבדיקת המכלול מלמדת שאין בכוחן של נקודות העושה שהציג הסנגור, לרבות עברו הנקי והמפקחים הנורמטיביים שהוצעו – לגבור על נסיבות המעשה. קשה לקבל כי מעורב בעבירות נשק באופן ישיר, בידעו שתלוי ועומד נגדו כתב אישום, יכבד את תנאי השחרור לאורך זמן. בית המשפט המחוזי אף ציין בסיום החלטתו כי שקל את האפשרות של מעצר באיזוק אלקטרוני, אך הסתייג ממנה גם משום שניתן לקדם עסקאות נשק כאשר העורר שוהה בביתו.

3. סוף דבר, לא נראה כי טעה בית המשפט המחוזי באיזון בין האינטרס של העורר לבין האינטרס הציבורי. הערר נדחה.

ניתנה היום, י' באלול התשע"ח (21.8.2018).

ש ו פ ט